

Szerényi Szabolcs

FIRENZE

[BECSAPÓDÁS]

2017-04-01 | BECSAPÓDÁS, NOVELLA

Két bicikli rozsdásodik évek óta egy út menti kerékpártárolóhoz láncolva Firenzében, a Via Romana Palazzo Pittihez közeli szakaszán. Menyasszonyom szülei az olasz nyaralásukon Toscanában is töltöttek pár napot, a fényképekből diavetítést tartottunk a családnak vasárnap délelőtt. Segítettem, mert szükség volt valakire, aki ért az

okostévéhez, és hát mégiscsak én tanultam fél évig Firenzében: rám várt a feladat, hogy beazonosítsam azt a sok hülye épületet, festményt meg szobrot. Leendő apósom rendes turistaként mindent lefotózott, amiről látta, hogy mások is fényképezik, tehát biztosan híres, de arra már nem jutott ideje, hogy meg is nézze, netán elolvassa, mi az.

ott kurva sokan ácsorogtak

Jártak az összes népszerű helyen. Végigmentek az Uffizi, a Palazzo Pitti és a Galleria dell'Accademia folyosóin, hűledeztek, hogy mennyi kép lóg a falakon, én meg törhettem a fejem, hogy most épp egy gyengébb Rafaelót vagy egy erősebb Bronzinót látni a 160 centis ledtévén. A legtöbb fotót Botticelli Vénusz születéséről készítették, oda is súgta vetítés közben, hogy erről mindenképp beszéljek, mert ott kurva sokan ácsorogtak.

Szóval álltunk az apóssal, ő elmagyarázta, milyen kagylós spagettit ettek, milyen ingeket vásároltak Firenzében, én néha közbeszóltam, hogy ez Giotto, ez meg itt egy Piero della Francesca, majd rögvést továbbléptünk az olasz krémfagylalt témájához.

A két bicikli a vetítés vége felé következett. Nem a fotó előterében álltak, de a hatalmas képernyőn pontosan látszottak a részletek. A vázról lepattogzott festék foltjai, a fogaskerekektől elvált láncok, az összetartó fekete sodronylakat. Megmerevedtem, talán el is vörösödtem, de szerencsére nem vették észre, legalábbis Éva biztosan nem. Rögtön rápillantottam, de a család többi tagjával együtt a képernyőt figyelte.

Megszólalnom szerencsére nem kellett, épp apósom beszélt. Nyilván nem a két, évekre otffelejtett kerékpár rozsdába merült magányát akarta fényképezni. Arról magyarázott, hogy arrafelé van külön robogóparkoló. Ami szerinte nem is baj, mert ezek a digók amúgy sem tudnak autót vezetni, főleg ha szembetalálják magukat egy tisztességes német autóval, mint az ő Audija.

Mike Alexander, flickr.com

Csengők, láncok, ülések – semmi sem hiányzott. Az évek alatt rátelepedett rozsdafoltokat és a leeresztett gumit leszámítva két sértetlen kerékpár, melyekről valószínűleg egyetlen ottani lakó sem sejtí, miért maradtak ott. Hogy megbeszéltük, másnap eladom a külvárosi piacon, és majd együtt elborozzuk az árát Kopenhágában vagy Budapesten, aztán véletlenül magával vitte a lakatkulcsot a repülőre, oda északra, vissza a középiskolai szerelméhez, ahhoz a magas, szőke, kékszemű fiúhoz, akiből később nyilván mérnök lett a Legónál, és aki akkor sem lehetett volna germánabb germán, ha sablon mentén nyirbálják ki kartonpapírból.

megfontoltan hallgattam

Sosem mondtuk egymásnak, hogy szeretlek. Kínosan ügyeltünk, hogy az érzelmi státuszok teátrális kinyilvánítása az otthoniak kiváltsága maradjon, az ő Hansáé meg az én Dorkámé. Aki egyébként kétszer is kilátogatott hozzám a félév alatt, de a második alkalom után Skype-on szakítottunk. Évát akkor még nem ismertem. Hans is

jött párszor, bár arról nem sokat tudok, ugyanúgy nem mesélt róla, ahogy én is megfontoltan hallgattam a barátnőmmel töltött időről. Miután a szemeszter végén hazautaztunk, nem is maradt más, csak ez a megfontolt hallgatás.

Évával jövő héten lesz az esküvőnk. Erről is sikerült olyan sokáig nem eldöntenem, vajon tényleg akarom-e, hogy hirtelen megérkezett, itt kopogtat az ajtón. Minden elrendezve, az utolsó pillanatban még a kezét törő fotós kiesését is megoldotta az esküvőszervező lány. A Bazilikában tartjuk, ahogy kislánykora óta képzelte. Nekem egyébként mindegy, az ő szülei fizetik, márpedig kevés olyan fölösleges dolog létezik, amire ők sajnálják a pénzt.

az utolsó pillanatban

Romantikus gondolataim támadnak. Hogy le kellene mondani az utolsó pillanatban. Hogy amikor ott állok majd nevetséges pingvinkosztümben az oltár előtt, örök hűséget esküdni egy isten színe előtt, akiben kamaszkorom óta nem hiszek, belém üt valami, kitépem a rózsát a zakózebből, hátat fordítok az egész díszes társaságnak, és kiviharzom abból a fölöslegesen nagyra épített templomból, becsapom magam mögött a vaskos székesegyházkaput, s kilépek a fényre. A Bajcsyn haladok majd a Deák felé, hogy bedobjak egy sört a Kakasban, és élvezzem végre legalább azt, hogy nyár van, és még éppen fiatal vagyok.

Nyilván azt is jól tudom – hiszen ismerem magam –, hogy ez nem történik meg. Pontosan az történik, aminek történnie kell ilyenkor, hogy a szó, amit kimondok, az igen lesz, a mozdulat, amit teszek, a gyűrű felhúzása Éva ujjára. És sem ekkor, sem másnap, amikor nászútra indulunk Balira, sem a következő két hétben és talán soha nem is lesz rajtam kívül senki, aki tudná, hogy közben semmi más nem járt a fejemben, csak két bicikli, amelyek évek óta egy firenzei kerékpártárolóban rozsdásodnak, a Via Romana fái alatt.

felső kép | Rafael Neville, flickr.com